Հովհաննես Թումանյան

Վայրէջք

Քառասուն տարի բըռնած ճանապարհ՝
Շիտակ, անվեհեր
Գընում եմ ես վեր
Դեպի Անհայտը սուրբ, աշխարհքը պայծառ:

Քառասուն տարի ճամփովն ահարկու
Անցել եմ էսպես
Ու հասել եմ ես,
Խաղաղությանն եմ հասել ես հոգու:

Թողել եմ ներքև, մեծ լերան տակին,

Ե՛վ փառքը, և՛ գանձ,
Ե՛վ քեն, և՛ նախանձ
Ամենը, ինչ որ ճընշում է հոգին:

Եվ էն ամենը, արդ նայում եմ ես
Տեսնում եմ նորից

Իմ լերան ծերից
Էնպես հասարա՛կ, դատարկ են էնպե՛ս...

Յատուկ Պոէմ

Եվ ես իմաստուն ու բեղուս թեթև,
Անհոգ ծիծաղով,
Երգով ու տաղով

Իջնում եմ զրվարթ իմ լերան ետև:

1909